

ἀβελφάς. Οἱ ναῦται ἀτάκτως ἐντὸς αὐτῆς ἐρρίφθησαν, μίγδην ἐπισωρευόμενοι. Ἀλλὰ βλέπουν, ὅτι εἰς τὸ πλοιάριόν των, τὸ ὁποῖον μὲ πολλὴν στενοχωρίαν ἐδέχθη ὅλους, δὲν ἔμενε πλέον τόπος ἱκανὸς εἰς τὸν ναύκληρον, ὅπως ἐνεργῇ, καὶ τοὺς λυτρώσῃ τοῦ ναυαγίου, τὸ δὲ χεῖριττον πάντων, καταιγὶς ἐκρήχeto. Ἦζή τὰ κύματα ἐδύζον καὶ ἡ βροντὴ ἐβρυχάτο.

Τετέλεσται! ἡ λέμβος καθ' ὑπερβολὴν πλήρης θείλει καταποντισθῇ ὑπὸ τὰ κύματα.

Ὁ πλοίαρχος καὶ τὸ πλήρωμα ἐσπευσμένως συνεφερόντες λαμβάνουσι τὴν ἀκόλουθον ἀπόφασιν.

— *Εἶναι ἀνάγκη νὰ θυσιασθῶσι τινὲς πρὸς τὴν κοινὴν σωτηρίαν*· πρέπει, διὰ νὰ ἀππληχθῶσι τοῦ κινδύνου, ἐκ τοῦ πληρώματος, τὸ ὁποῖον ἐπιβαρύνει τὸ πλοῖον, δύο κατ' ἀρχὰς νὰ ριφθῶσιν εἰς τὴν θάλασσαν, ἔπειτα, νὰ ἴδωσιν ἂν ἀπαιτῶνται περισσότεροι. Ἀλλὰ τινὲς οἱ μέλλοντες νὰ θυσιασθῶσιν; τινὲς οἱ ἐκλεγόμενοι;

Δύο μαῦραι δοῦλαι ἐχορήγουν τὴν περιπαθεστάτην ἐπιμέλειαν πρὸς τὴν Κ. Μυλφίτ, τὴν δέσποινάν των, ἡ ὁποία λειποψυχούσα ἐν τῷ θυῷ τοῦ πλοιαρίου, ἔξτεινε τὸν βραχίονα πρὸς τὸ νηπίόν της, τὸ ὁποῖον μία ἐξ αὐτῶν, τροφὸς οὖσα, ἐθήλαζε πλησίον της.

Τὰ βλέμματα τοῦ πλοίαρχου καὶ τῶν ναυτῶν ἐστράφησαν τότε πρὸς τὰς μελαίνας μορφάς· ἡ ἐκλογὴ τῶν δύο θυμάτων ἐγένετο.

Ἀλλὰ πῶς νὰ ριφθῶσιν ἀτιμωρητὶ εἰς τὴν θάλασσαν τὰ εὖρωστα ταῦτα τοῦ Σινεγάλ τέκνα, τὰ βαρέα τῶν ὁποίων σώματα, καὶ ἡ ἰσχὺς ἡ ἀθλητικὴ ἥθειλον ἀντιπαρατάξαι τὴν ἐνεργητικωτάτην ἀντίστασιν εἰς τὰς θελήσεις τῶν ἀνθρωποκτόνων; Βεβαιότατα ἥθειλον ἐναντιωθῇ, καὶ μία τοιαύτη πάλη ἐπὶ ἀδυνάτου σκαφιδίου, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν παραμικροτέραν κίνησιν ἤθελε καταποντισθῇ, δὲν θὰ ἐβράδυνε ποσῶς νὰ τὸ παραδώσῃ εἰς τὰς ἀδύστους τῆς θαλάσσης. Ἡ καταιγὶς διπλασιάζει τὴν σφοδρότητα της, δὲν συγχωρεῖ οὐδεμιᾶς στιγμῆς ἀργοπορίαν, μία νέα ἀπόφασις εἶναι ἀπώλεια. Ὁ Χοδούλ, τὸ αἷμα ἔχων εἰς τὰς φλέβας παγωμένον, ἐσκέπασε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν, καὶ ἀνέκραξεν· « αἱ γυναῖκες καὶ τὸ βρέφος θὰ ἀποθάνωσι. »

Μαῦρός τις, ἀκούσας τὴν ἀπόφασιν ταύτην, κτυπᾷ ἐπὶ τοῦ ὤμου ὁμοίον τοῦ τινὰ κατὰ τὸ χρῶμα, καὶ ἀνταλλάσσει μετ' αὐτοῦ ζωηράς τινας καὶ βραχείας λέξεις. Ἐπειτα ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Κυρίαν Μυλφίτ. « Αὐτὸς καὶ ἐγὼ, εἶπεν παραχωροῦμεν τόπον. Δέσποινα ἡμῶν ἰδὲ καὶ αὐτὴς τὴν πατρίδα. »

Ἐπειτα στραφεὶς πρὸς τὸν πλοίαρχον ἐξακολούθει μὲ τόνον σοβαρὸν. « Ὁρκίσθητι νὰ διασώσῃς τὴν Δέσποινάν μου, καὶ ἡμεῖς πάραυτα . . . εἰς τὴν θάλασσαν. »

— Ὡ! ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος συγκινηθεὶς· τὸ ὀρκίζομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μου! . . .

— Ὅχι! διέκοψεν ἡ Κυρία Μυλφίτ, τὴν ὁποίαν οἱ λόγοι οὗτοι ἐτάραξαν, δὲν παραδέχομαι ποσῶς τὴν γενναίαν ταύτην θυσίαν· οἱ μαῦροί μου εἶναι νέοι, καὶ γενναῖοι, ἡ ἰσχὺς των δύναται νὰ σᾶς βοηθήσῃ, ἀλλ' ἐγὼ . . . ἀνωφελής, καὶ ἐπαχθής. Ἐγὼ Κύριοι πρέπει ν' ἀποθάνω· χήρα . . . προσφέρω ἑμαυτὴν . . . εἰμαι ἐτόιμη· μίαν μόνον παράκλησιν! Τοῦτο τὸ τέ-

κνόν μου τοῦλάχιστον νὰ σωθῇ, νὰ γίνῃ ἀρχηγός σας. Ἡ δυστυχὴς μήτηρ θακρῶν ἐμπλεως ἀρπάζει τὸν υἱὸν της ἀπὸ τὸ στήθος τῆς τροφῆς, τὸν ὑψώνει εἰς τοὺς βραχίονάς της, καὶ εἰς τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῶν ἀστραπῶν, τὸν προσφέρει πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ πλοιαρίου. Οἱ ἐπιβάται καὶ οἱ ναῦται ἅπαντες υἱοθετοῦν τὸ τέκνον τῆς χήρας.

— Πτωχὸν νήπιον! ἡμεῖς σὲ ἐναγκαλιζόμεθα, ἀνέκραξαν μετὰ χαρᾶς οἱ δύο μαῦροι, ἐγγιζόντες εἰς τὰ μαῦρα πρόσωπά των τὴν λευκὴν τοῦ παιδίου μορφήν.

— Ὑγίεινε, μικρὲ μας Κύριε, ἐπανάλαβον. Καὶ μετὰ τὸν δάκτυλον ἐδείκνυσεν τὸν οὐρανόν. Ἐπειτα, ἐν καιρῷ τῆς λάμψεως ἀστραπῆς, οἱ δύο μαῦροι ῥίπτονται εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ βυθίζονται εἰς τὴν ἄβυσσον.

Θαῦμα ἀνέλπιστον! Δὲν ἀπαιτοῦνται περισσότερα θύματα. Τὸ μεγαλεῖον τῆς θυσίας ἀρπώπισε τὴν ὀργὴν τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ αἶμος ἐκόπασεν. Ἡ καταιγὶς παρῆλθε καὶ τὸ πλοιάριον ἐσώθη.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.) M. K.

ΕΘΝΟΓΡΑΦΙΑ.

ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΚΟΧΙΓΚΙΝΗΣ.

—ο—

Τὰ χρονικά τῆς διαδόσεως τῆς θρησκείας, ἄπιννα δημοσιεύει περιοδικῶς ἡ ἐν Γαλλίᾳ ἐταιρία τῆς Π ρ ο π α γ ἄ ν δ α ς, τὰς περιεργωτέρας καὶ διδακτικωτέρας περιέχουσι πληροφορίας περὶ τῆς γεωγραφίας, τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν εὐαγγελθέντων τόπων. Μετὰ πολλῆς περιεργείας θέλει ἀναγνώσει ἕκαστος τὸ ἐξῆς ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς τιнос, εἰς ἣν ὁ Κ. Πελλερίνος, βοηθὸς καὶ συμπράκτωρ τοῦ ἐν Κοχιγγίνῃ δυτικοῦ ἐξάρχου, διηγεῖται τὰ τῆς κηδείας τοῦ Θεῖ-Τρί, τελευταίου τῆς Κοχιγγίνης ἡγεμόνος.

« Ὅταν ὁ Θεῖ-Τρί ἀπεβίωσεν, ἐζήτησαν μάντις ἵνα προσδιορίσωσι τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν ὡς ἱλαστηρίου πρὸς τὴν Βασιλικὴν κηδεῖαν· τῆς δὲ ὥρας ἀφίχθεισης, ἔθεσαν ἐντὸς τοῦ φερέτρου, μετὰ τοῦ νεκροῦ, πληθὺς ἀντικειμένων πρὸς χρῆσιν αὐτοῦ εἰς τὴν ἀλλήν ζωὴν, οἷον τὸ στέμμα του, κιθάραις, ἐνδύματα παντοειδῆ, χρυσὸν, ἄργυρον καὶ ἄλλα ἐπιπλά πολυτίμου ὕλης.

« Τὰ φέρετρα εἰς τὸν τόπον τοῦτον κατασκευάζονται ἐξ ἐνὸς χονδρῶ τεμαχίου ξύλου τορευτοῦ, τὸ ὁποῖον κλείεται στεναγῶς, ἵνα διατηρῇ ἐπὶ πολλοὺς μῆνας καὶ μάλιστα ἐναιτούς τὰ σώματα, χωρὶς νὰ ἀποπνέωσιν οὐδεμίαν δυσωδίαν.

« Θέσαντες τὸν νεκρὸν τοῦ Θεῖ-Τρί εἰς τὸ φέρετρον, τὸν μετήγαγον εἰς ἐνταφιαστήριόν τινα οἶκον, ἐπίτηδες κατασκευασθέντα, ἔνθα καθεκάστην ἔθουον βουβάλους, χοίρους καὶ ὄρνιθας, παρέθετον ἐδέσματα ἐ-

πί τινος τραπέζης παρὰ τῇ τάφῳ καὶ ὁ νέος βασιλεὺς, υἱὸς τοῦ ἀποβιώσαντος, πενθηροῶν ἤρχετο καὶ προσκύνει τὸν πατέρα του προσφέρων, αὐτῇ τροφῇ.

Ἀνῆπτον ὡσύτως καθεκάστην λαμπάδας, ἕκαιον θυμιάματα, παρέθετον καπνὸν καὶ διάφορα ἄλλα, ὅσα δ' ἀποθανόντων ἐσυνήθει ζῶν καὶ μεταχειρίζεται. Τοῦτο δὲ πρὸ παντὸς ἐγίνετο κατὰ τὰς παρὰ τοῦ μνηολογίου τοῦ βασιλεῖος ὁρισμένας ἐορτάς, καὶ μεταξὺ ἄλλων, τὰς πρώτας καὶ μέσας ἐκάστης σελήνης ἡμέρας, καθ' ἃς αἱ θυσίαι μετὰ πλειοτέρας ἐγίνοντο λαμπρότητος. Οὕτω τὸ σῶμα διέμεινεν εἰς τὸν νεκρώσιμον θάλαμον μέχρι τῆς 21. τῆς πέμπτης τοῦ 1848. σελήνης (21 Ἰουνίου), ἡμέρας προσδιορισθείσης ἀπὸ τοὺς μάντις ὡς εὐμενεὺς διὰ τὰ κάμωσιν ἐναρξῆν τοῦ ἐνταφιασμοῦ.

Τὴν 21 τῆς πέμπτης σελήνης, τὸ ἐμπεριέχον τὸ τοῦ ἡγεμόνος σῶμα φέρετρον μετεφέρθη εἰς οἶκον τινὰ ἐπὶ τούτου οἰκοδομηθέντα, εἰς μίαν τῶν πυλῶν τῆς πόλεως. Ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, ὅλως πλησίον τῆς πύλης ταύτης, ἦσαν προσωρισμένα ἅπαντα τὰ χρησιμεύοντα εἰς τὴν ἐκπορὰν τοῦ διασπῆου νεκροῦ ἀκάτιον· ἡ δὲ ὁδὸς ἦν τὰ διέλθωσιν ἔμελλον, ἐκαλύπτετο ἀπὸ τάπητας, ψιφίθους ὥραιας, μεταξωτὰ καὶ ἰνδικὰ ὑφάσματα. Αἱ δὴ τοῦ ποταμοῦ ὄχθαι ἦσαν ὡσαύτως προητοιμασμέναι καὶ ἐπιμελῶς κεκοσμημέναι. Διὰ διατάγματος δὲ προσεκλήθησαν οἷτε Δήμαρχοι καὶ πάρεδροι τῶν χωρίων τῆς ἐπαρχίας τὰ ἐλθῶσι καὶ ἐγείρωσι κατὰ μῆκος τοῦ προσκτικτοῦ θωμόν τινος, κοιμίζοντες θυμιάματα καὶ λαμπάδας, καὶ τοῦ νεκροῦ διερχομένου, τὰ γονυπετήσωσι καὶ τρεῖς μεγάλως τὰ κράξωσι.

Ἐκατέρωθεν τοῦ ποταμοῦ, περίστατο γραμμὴ στρατιωτῶν· ὁ τάφος τοῦ βασιλέως ἀπέχει περὶ τὴν μίαν λεύγαν ἀπὸ τῆς πόλεως, καὶ ἐν τούτοις τρεῖς ἡμέρας προσδιώρισαν διὰ τὰ φθάσωσιν ἐκεῖ, διότι ἐπορεύοντο πάνυ βραδέως, καὶ τρεῖς εἶχον προσδιωρίσει πρὸς τοῦτο σταθμούς, εἰς ἕκαστον τῶν ὁποίων διέμενον ἀνὰ μίαν ἡμέραν διὰ τὰ θυσιάσωσιν· αἱ δὲ θυσίαι συνίσταντο ἐκ βουδάλων, βοῶν, χοίρων, ἐπομένως προσέφερον ἐτι πᾶν ὅτι χρησίμιον ἐστὶ πρὸς τροφήν, ἥτοι ὀπώρας διαφόρους, πρὸς δὲ καπνὸν κλπ. Οἱ ἐθνικοὶ λέγουσιν, ὅτι ἡ ψυχὴ πρέπει ἀπὸ τὴν εὐσίαν ὄλων αὐτῶν τῶν πραγμάτων. Τὰ ζῶα προσεφέροντο ἀκέραια, ἀκολούθως δὲ τὰ ἔτεμνον καὶ διένειμον αὐτὰ εἰς τοὺς μανδάρινους καὶ τοὺς στρατιώτας.

Τὸ φέρετρον ἔμεινε λοιπὸν μίαν ἡμέραν εἰς τὸν οὐ μακρὰν τοῦ ποταμοῦ οἰκοδομηθέντα οἶκον, καὶ τὴν ἡμέραν ταύτην ἔθυσαν τριάκοντα καὶ πέντε μεγάλα ζῶα. Πρὸς τὸ ἑσπέρας ἤρχισαν τὴν πορείαν των καὶ τὸ σῶμα ἐφέρετο παρὰ τῶν στρατιωτῶν. Ὁ νέος βασιλεὺς ἀπέταλε μέρος τῆς συνοδείας, καὶ καθὼ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, ἤγειτο τοῦ πένθους, ἐπορεύετο πεζῶς βάδην ἐνδεσδυμένος λευκὸν βαμβακερὸν ἐνδυμα ποδῆρες καὶ με χεiriδας μεγάλας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐφόρει ἐν εἶδος καλύμματος ἐξ ἀγούρου, εἰς δὲ τὴν χεῖρα ἐκράτει ράβδον ἐκ ξηροῦ Ἰνδικοῦ καλάμου, καὶ μετ' αὐτὸν εἶποντο τ' ἄλλα τοῦ Θεοῦ-τρί τέκνα, εἴτα οἱ συγγενεῖς τοῦ ἀποβιώσαντος βασιλέως, ἅπαντες ἐν λευκοῖς ἐνδύμασι καὶ καὶ μετὰ λευκὰς κιθάραις (τοῦτο ἐστὶ τὸ πένθιμον χρώμα τοῦ τόπου τούτου) ὅτε ἀφίχθησαν εἰς τὸν ποταμὸν, ἔθεσαν τὸ φέρετρον εἰς μεγαλοπρεπὲς ἀκάτιον, ἐπιτήδεις νευπηγῆθαι, χωρὶς οὐδεὶς ἄλλος ἐν αὐτῇ τὰ εἰσέλθῃ,

ἀφήσαντες τὸ σῶμα· μόνον καὶ τὸ φέρετρον τοιοῦτο τῶς πως κεκρυμμένον ὥστε παρὰ πάντων νὰ ἦναι ἀόρατον. Ἰδοὺ καὶ ἡ τάξις ἦν ἠκολούθησεν ἡ ἐκφορά τοῦ νεκροῦ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ.

Καὶ πρῶτον προηγεῖτο τὸ ἀκάτιον τῶν Βόνηων, καθημένων ἐφ' ἐνὸς εἶδους ἀνακλιντηρίου, ὃ οἱ στρατιῶται ἔφερον ἐπ' ὤμων· καὶ εἴτε πεζοὶ ἐπορεύοντο, εἴτε διὰ κωπηλασίας ἐντὶς ἀκατίου, οἱ βόνιοι ἐκάθηοντο ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖθεν ἐφώναζον, ὠρύοντο, ἀπήγγελλον τὸν πανηγυρικὸν τοῦ ἀποβιώσαντος· ἀλλὰ ταῦτα πάντα μετὰ τρόπον γελοῖον, ὡς καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν νοσημόνων ἐθνικῶν. Οἱ πτωχοὶ οὗτοι βόνιοι ὑπαχρεοῦντο νὰ μένωσιν ἐπὶ τοῦ βήματός των ἅπασαν τὴν ἡμέραν· οὐδὲ τοῖς ἐπιτρέπετο ἐπ' οὐδεμιᾷ αἰτία, ὅσον καταπεύγουσα καὶ ἀν' ἧτο, νὰ κατέλθωσιν. Εἴτα ἤρχετο ἐν ἄλλο ἀκάτιον μετὰ τοῦ ἀνακλιντηρίου του, ἐνθα ἔβλεπέ τις ἐκτιθέμενον ἐπὶ ξυλίνης τινὸς στεφάνης ὕψους δαμασκινόν, ἐφ' οὗ ἦσαν γεγραμμένα γράμματα μεγάλαις παλλὰς σημεῖα δεισιδαιμονίας. « Ἐκεῖ εἶναι, λέγουσιν, ἡ ἔδρα τῆς μίας ψυχῆς τοῦ ἀποβιώσαντος. »

Τὸ τρίτον ἀκάτιον εἶχεν ὡσαύτως τὸ ἀνακλιντήριόν του, ἐφ' οὗ ἦσαν ὀρύζιον, ὀπώραι, ἄρτοι καὶ ἄλλα τρώφιμα. Τέλος εἶπετο τέταρτόν τι ἀκάτιον τῶν ἄλλων περιεργότερον, ὅπερ ἔφερε πτερύγιον θωματίου ἐνθα συνεκινούντο πληθὺς τερατοεργῶν, ἔργον τῶν ὁποίων ἦτο νὰ διώκωσι τοὺς δαίμονας τοὺς δυναμένους νὰ ἐνοχλήσωσι τὸν νεκρὸν· τὰ πρόσωπα αὐτῶν ἦσαν δαμμένα ἐκ διαφόρων χρωμάτων, οἷον ἐρυθροῦ, λευκοῦ, μέλανος, κιτρίνου, κυανοῦ, ἰώδους κλ. ἐφόρου ἐνδύματα ἀλλόκοτα καὶ γελοῖα καὶ ἐκράτουν εἰς τὴν χεῖρα σπάθης ἢ λόγχης ξυλίνους, καὶ τινες εἶχον δαυλοὺς ἀναμμένους· ὠρύοντο οὕτοι, ἐθρήνουν, ἐτέλουν, ἐξησθενοῦντο διὰ διαφόρων διαίων κινήσεων καὶ μορφασμῶν, ἐκίνουν καὶ ἔπαλλον τὰ ξύλινα αὐτῶν ὅπλα ἢ τοὺς ἀναμμένους δαυλοὺς των, καὶ ταῦτα πάντα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐκφοβίσωσι καὶ τρομάξωσι τοὺς δαίμονας. Μετὰ τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν ταύτην, εἶπετο τὸ ἀκάτιον τοῦ νεκροῦ, ῥυμουλκούμενον ὑπὸ πολλῶν λαμῶν· εἴτα τὸ ἀκάτιον τοῦ νέου βασιλέως, καὶ κατόπιν αὐτοῦ πληθὺς μονοξύλων ἄλλων, ἐξ ὧν τὰ μὲν εἶχον ἄτομα φέροντα ὅπλα, τὰ δὲ ἀνθρώπους, κρατοῦντας πυρσούς ἀναμμένους καὶ φανούς· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐβάδισαν τρεῖς ἡμέρας πανταχόθεν ῥιπτόντες ποσότητα μεγάλαν χαρτίου, χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

« Τέλος τῇ 24. ἀφίκοντο εἰς τὸν τάφον τὸν ἀνεωχθέντα εἰς τὸ ἐνδότερον ὄρουσιν τινὲς, πλησίον τοῦ ποταμοῦ κειμένους. Εἰς τὴν κλίσην τοῦ λόφου ἀνήγειρον οἰκοδόμημά τι ἐξ ὠρυκίων λίθων τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο περικλείεται εἰς λιθοκτιστόν τινα περίβολον, καὶ αὐτοῦ εἰσὶν αἱ κατοικίαι αἱ προσδιορισμέναι νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς εἰρκτὴ εἰς τὰς ἀτέκνους γυναῖκας τοῦ ἀποβιώσαντος, αἵτινες ὀφείλουσι νὰ μένωσιν ἐκεῖ διὰ παντὸς ἵνα φυλάττωσι τὸν τάφον καὶ ἐτοιμάζωσι καθεκάστην τὴν τακτικὴν τροφήν καὶ ἄλλα πράγματα, ὧν πιστεύουσιν ὅτι ὁ νεκρὸς ἔχει εἰσεῖτι ἀνάγκην. »

« Εἰς τὸ ἴδιον ὅρος ἐσκάφη σπήλαιον τι βαθύ, οὗ τινος ἡ ὀπή θεμένη εἰς τὸ οἰκοδόμημα κλείεται ἀπὸ μονόλιθον τινα μέγαν. Εἰς τὸ σπήλαιον τοῦτο, ὅπερ ἐκτείνεται, λέγουσιν, εἰς διαφόρους ἐσωτερικὰς στροφὰς μέχρι τοῦ μέσου τοῦ ὄρου, ἀποθέτουσι τὸ

φέρειτρον. Ὁ τόπος οὗτος προστατεύεται μυστηριωδῶς, οὐδείς τὸν γινώσκει, ἐξαιρέσει τινῶν, διότι φοβούνται ἐν περιπτώσει πολέμου μὴ οἱ ἐχθροὶ ἔλθωσι καὶ θεβηλώσωσι τὰ λείψανα τοῦ νεκροῦ, ὅπερ θεωρεῖται ἐν τῷ μέγιστον τῶν δυστυχημάτων.

« Ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ μέχρι τοῦ τάφου τὸ ἔδαφος ἐκαλύπτετο ἀπὸ ὠραίας ψιθους, ἐφ' οὗ διήλθε τὸ φέρετρον, ἐπορεύετο εἰς σειρὰν ἅπανα ἢ συνοδεία τῆς ἐκφοράς, μετεφερθησαν ἅπαντα τὰ ἀκάτια, ἅπαντα τὰ ἀνακλιντήρια, καὶ εἰς τὴν ἀπὸ τούτων ἀστρολόγους προσδορισθείσαν ὥραν ἐναπετάθη τὸ σῶμα εἰς τὸ μυστηριώδες σπήλαιον. Μετ' αὐτοῦ ἔχυσαν χρυσὸν πολὺν, ἀργυρον, ἀδάμαντας καὶ ἄλλας πολυτίμους οὐσίας, ἀλλὰ ταῦτα δὲν ἦσαν τὰ μόνα ἀπωλεσθέντα πλούτη· εἰς τὸν περιτειχισμένον περιβολὸν ἔστησαν τρεῖς μεγάλας πυρὸς μετὰ τὰ ἀκάτια, τὰ ἀνακλιντήρια καὶ πᾶν δι' οὐπῆρθε πρὸς χρῆσιν ζωῆς τοῦ ἀποδιώσαντος βασιλεως, ἦτοι πεσσοὺς καὶ ζατράκια, μουσικὰ ὄργανα, ῥιπιδας, θήκας, ἀλεξίδροχα, ψιάθους, ἀμάξας, σημάτια ἢ ἄρκεις, καὶ ἐπὶ πλέον ξυλινόν τινα ἵππον καὶ ἓνα ἐλέφαντα ἐκ χάρτου, ὁ δὲ νέος βασιλεὺς ἔθεσε τὸ πῦρ εἰς τὴν γιγαντιαίαν ταύτην πυράν.

Οὕτως ἔκαψαν, ἀλλὰ χωριστὰ, πολυτελῆ τινα λέμβον ὅλως περίχρυσον· εἰς τὴν εἶχον ἐναποθέσει χρυσὸν καὶ πολυτίμους λίθους· ἦτο δ' αὕτη ἡ λέμβος ἥς ἐπέβαιναν ζῶν ὁ Θεῖ-Τρι. ἑτέρα τις λέμβος ἰσόπλουτος, ἥτις εἶχε ναυπαγηθῇ ἐπὶ τούτῳ διὰ τὰ μεταφέρειν τὸ σῶμα, παρεδόθη ὡσαύτως εἰς τὰς φλόγας τοῦ πυρός. Ἐνῷ δὲ ταῦτα πάντα ἔκαίνοντο, οἱ τερατουργοί, περὶ ὧν εἴρηται ἀνωτέρω, ἐκινοῦντο παρὰ δόξως, ἐχόρευον, ἐπαλλων τὰ ξύλινα ὅπλα τῶν ἡ τοὺς ἀναμμένους θαυλοὺς τῶν ἥδον, ὠρύνοντο καὶ ἡ ποίλουν τοὺς δαίμονας, διὰ τὰ τοὺς ἐμποδίσωσιν ἀπὸ τὸ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ σπήλαιον.

Ὅταν τὸ πᾶν κατηναλώθη, ὁ νέος βασιλεὺς καὶ οἱ Μανδαῖνοι· ἐπανῆλθον εἰς τὴν πόλιν καὶ ἔμειναν μόνον αἱ γυναῖκες τοῦ ἀποδιώσαντος καὶ τινες στρατιῶται πρὸς φύλαξιν τοῦ τάφου.

« Εἰς τὴν τελετὴν ταύτην πολλοὶ δημόσιοι ὑπάλληλοι ἐκινοντο ἐκπτῶτοι τοῦ ἀξιώματός των, διότι ἡ ἐλαχίστη ἑλλειψις, τὸ παραμικρὸν σφάλμα κατὰ τῆς ἐθιμοταξίας τιμωρεῖται αὐστηρῶς· μικρὸν μετὰ τὴν κηδείαν, εἰς δύο διαφόρους ἐπαναλήψεις, κατεσκευάσαν, εἰς ἓν ὀρειχαλκεῖον, δύο μεγαλοπρεπῆ ἐκ ξύλων παλάτια, ὁμοιοεῖδη καθόλα μετὰ τὸ ὅποιον κατέθηκε ὁ ἐνταφιασθεὶς μονάρχης. Κατέβαλον πληρεστάτην, καὶ ἰν' οὕτως εἶπω, θρησκευτικὴν προσοχὴν, ὥστε τίποτε νὰ μὴ ἐλλείπῃ, θυνάμενον νὰ κοσμήσῃ μίαν ἡγεμονικὴν διαμονὴν, καὶ τὰ παλάτια ταῦτα ἐκάψαν καὶ πάλιν ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει μεγίστῃ.

Οὕτω πλοῦτῃ ἀπειρα ἐγένοντο τοῦ πυρός παρανάλωμα διὰ τῆς μωρᾶς καὶ ἀφρονος πεποιθήσεως, οἱ ταῦτα θὰ δυνήθωσι νὰ χρησιμεύωσι τῷ νεκρῷ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν· ἀλλ' ὁ λαὸς ὅστις πληρώνει τὰς μωρὰς ταύτας καὶ ἀφρόνους δαπάνας, καὶ ὅστις ἀποθνήσκει τῆς πείνης, γογγύζει ἐν τῷ κρυπτῷ καὶ ἀλγεινῶς ὑποφέρει ζυγὸν τοσοῦτον σκληρὸν καὶ ἀνυπόφορον. Μολοντοῦτο οὐδὲλως τολμᾷ νὰ διαδηλώσῃ τὴν ἀποδοκιμασίαν του, διότι μία λέξις παραπό-

νου, φθάνουσα εἰς τὰ ὦτα τῶν ἀνωτάτων ἀρχῶν ἐπαρκεῖ νὰ τιμωρήσῃ μετὰ τὰς ἐσχάτας καὶ ἀπηνωτέρας ποινὰς τὸν τολμήσαντα νὰ τὴν προσφέρῃ.

A. B.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Μάιος.

ὑπὸ τῶν Διδύμων βασταζόμενος, καὶ τοῦ ἔρωτος παρακολουθεῖντος καὶ τοξεύοντος, προβαίνει καὶ ὁ χρυσομάλλης καὶ ξανθὸς Μάιος. Ἀλλ' εἰς μάτην φέρεται καὶ σκορπίζει τὰ ἀνθη τοῦ καὶ τὰ ἀγαθὰ του. Ἡ γλῆθῃ πρῶτῳ ἀπεξηράνθη, τ' αἴθη ἀπώλεσαν ἤθη τοῦ ἀρωμάτων, καὶ μόνον τὸ ἀνθηρὸν φύλλωμα τῶν δένδρων διέμενεν, ἀναγγέλλον ὅτι δὲν παρῆλθεν εἰσέτι τὸ ἔαρ.

Ἄς τρέξωμεν ὁμῶς ἅπαντες ὁμοθυμαδόν, γέροντες καὶ γράται, νέοι καὶ κοράσια, ἵνα προσπαντήσωμεν, ἅμα τῇ αὐγῇ, τὸν καλὸν Μάιον, εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ εἰς τοὺς κήπους, καὶ αἴθη συλλέξωμεν καὶ ἀναρτήσωμεν αὐτὰ εἰς τὰ πρόθυρα τῆς ἀγυπότητος μας· θέλουσι τῇ φέρει εὐτυχίαν καὶ ἐμπνέουσι εἰς τὴν καρδίαν τῆς σταθερότητος καὶ πίστιν. Ἄς σπεύσωμεν δὲ, διότι μᾶς περιμένει καὶ ἕτερον εὐφρόσυνον συνάντημα — ἡ ἐπάνοδος τοῦ πολυποθέτου ἡμῶν Βασιλέως.

« Ἐρηνία μεγάλη ἔστιν ἡ μεγάλη πέλις, » εἶπε μεταφορικῶς τῶν ἀρχαίων ποιητῶν τις, ὅπερ ἐπανελάβον οἱ νεώτεροι. Ἀλλὰ κυριολεκτικώτατα θέλομεν δυνήθῃ νὰ εἰπώμεν τοῦτο, προσεχῶς περὶ τῆς μικροπόλεως τῶν Ἀθηναίων, ἣν ἄλλως ἀπ' αἰῶνων ἐγκατέλειπεν ἡ πολιοῦχος Ἀθηναῖα, καὶ ἡ ἐκ τῶν ἀφρῶν τῆς θαλάσσης ἀναδύσασα Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ἐφέστιος θεὸς Ἀπόλλων, καὶ αἱ Μοῦσαι, καὶ αὗται αἱ Χάριτες αἱ Ἰλισσιάδες. Τῶν θεῶν δὲ μόνος ὁ Ἐρως δὲν ἀπέδρα, ἀλλ' ὁ πανοῦργος παῖς ἐνεφύλωσεν ὅλος εἰς τοὺς πώγωνας τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἀφότου πολλῶν ἐξ αὐτῶν ἐκάρη ἡ γενεαίς, τὸ ἀπαλόχρουν ἐκείνο θεῖδιον πληγὴν ἐπλήγη θανατηφόρον.

Ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσταί μας, ὅτι ἄλλοτε διεσπάσθη συνοικισίον τι ἐνεκα ἀεροστάτου, τὸ αὐτὸ συνέθη ἐσχάτως καὶ ἐντεῦθεν ἐνεκα γενειάδος τινὸς ἀποκοπίσεως.

Ἐν μιᾷ Ἑλληνικῇ πόλει ἐμνηστευέτο τις νεάνις πολυτέλῃτρον, ὅπως εἶναι συνήθως αἱ μελλόνυμφοι βόλαι, ἀλλ' ὅπως εἶναι ὀλίγισται, πολυταλαντον καὶ πολυκτιμήμων εἰς γαίας, σταφίδας καὶ ἔλαιωνας. Ἡ νεάνις ἀνατραφεῖσα εἰς Ἀθήνας, εἶχε μεγίστην κλίσην εἰς τοὺς βαθεῖς καὶ μέλανας πώγωνας, καὶ μιὰ τῶν οὐνερωξέων τῆς νεανικῆς ἡλικίας τῆς ἡ, καὶ τὸ νὰ λάβῃ σύζυγον γενεήτην, (διότι, λεχθῆτο ἐν παρενθέσει, ἀπεστρέφετο τοὺς σπανοὺς καὶ τοὺς γενειόντας.) Ἦν λοιπὸν βαθυπώγων ὄντως ὁ ἄνθρωπος αὕτῃ γεγραμμένος μνηστήρ, ἡ δὲ νέα ἔδλεπεν ἀγαλλομένη πεπληρωμένης ὅλας τῆς καρδίας τῆς τὰς εὐχάς, διότι ὁ καλὸς κάγαθος νεανίας παρὰ τὴν γενειάδα ἔφερον ἐπίσης κομψὴς καὶ ἐπωμίδας χρυσᾶς καὶ σπάθην κραδαίνουσαν ἐπὶ τῆς πλευρᾶς του, καὶ περυσιστῆρας ἀργυροῦς εἰς τοὺς τά-